

жена. Клепачътъ на едното ѝ око бѣше съвсѣмъ черенъ, защото госпожата бѣше я ударила силно на това мѣсто, което първо посинѣ, а сетнѣ по-чернѣ.

Козета си мислише, че се мръква, че вънъ ще стане много тъмно, та трѣбваше тя да напълни съ вода по-рано кофитѣ и шишетата въ стаитѣ на новитѣ пѣтници, защото въ кацата вече се свършила водата. Козета гледаше, дано никой не поиска вода. При все това дойде минута, когато дѣтето почна да трепери. Тенардиерица дигна похлупака на една тенджера, която врѣше на огъня, слѣдъ това пое една чаша и трѣгна къмъ кацата. Тя завъртѣ канелката да наточи вода. Дѣтето си издигна главата и гледаше, що господарката ще прави. Отъ канелката потече слаба вода, която едва напълни чашата до половина.

— Я гледай, каза тя. Водата се свършила. Козета се разтрепера. Тя едвамъ дишаше. Но господарката, нѣщо замислена, не каза повече нищо. Дѣтето сѣкашъ се поуспокои и почна пакъ да плете. То броеше минутитѣ и му се искаше скоро да съмне. Сърдцето му биеше въ гърдитѣ като топка. Нѣкой отъ пѣтницитѣ отъ врѣме на врѣме поглеждаше прѣзъ прозореца на улицата и думаше: „ей че е тъмно вънъ! Трѣбва човѣкъ да бжде котка, та да може да ходи безъ фенеръ въ такава тъмна нощъ!“ При всѣко таково изречение Козета се разтреперваше.

Изеднажъ въ кръчмата влѣзе единъ отъ новитѣ пѣтници и викна съ грубъ гласъ:

— Защо още не сте напоили коня ми?

— Какъ не, напоихме го, възрази Тенардиерица.